Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 11. mája 2023 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Cestná doprava – Spoločné pravidlá týkajúce sa podmienok výkonu povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy – Nariadenie (ES) č. 1071/2009 – Články 6 a 22 – Vnútroštátna právna úprava umožňujúca prenos trestnej zodpovednosti za závažné porušenia týkajúce sa času jazdy a odpočinku vodičov – Nezohľadnenie sankcií uložených za takéto priestupky pri posudzovaní bezúhonnosti podniku cestnej dopravy“

Vo veci C-155/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Krajinský správny súd Dolné Rakúsko, Rakúsko) z 3. marca 2022 a doručený Súdnemu dvoru 3. marca 2022, ktorý súvisí s konaním:

RE

proti

Bezirkshauptmannschaft Lilienfeld,

za účasti:

Arbeitsinspektorat NÖ Wald- und Mostviertel,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory A. Prechal, sudcovia M. L. Arastey Sahún (spravodajkyňa), F. Biltgen, N. Wahl a J. Passer,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– RE, v zastúpení: A. Bajraktarevic a D. Schärmer, Rechtsanwälte,

– rakúska vláda, v zastúpení: C. Leeb, A. Posch a J. Schmoll, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

– Európska komisia, v zastúpení: P. Messina a G. Wilms, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ods. 1 a článku 22 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009 z 21. októbra 2009, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá týkajúce sa podmienok, ktoré je potrebné dodržiavať pri výkone povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy, a ktorým sa zrušuje smernica Rady 96/26/ES (Ú. v. EÚ L 300, 2009, s. 51), zmeneného nariadením Rady (EÚ) č. 517/2013 z 13. mája 2013 (Ú. v. EÚ L 158, 2013, s. 1) (ďalej len „nariadenie č. 1071/2009“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi RE a Bezirkshauptmannschaft Lilienfeld (Okresný úrad Lilienfeld, Rakúsko), (ďalej len „správny orgán“), ktorý sa týka viacerých sankcií uložených RE okresným úradom za porušenie pravidiel práva Únie týkajúcich sa najmä času jazdy a času odpočinku vodičov.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 1, 2 a 4 nariadenia 1071/2009 stanovujú:

„(1) Dobudovanie vnútorného trhu cestnej dopravy so spravodlivými podmienkami hospodárskej súťaže si vyžaduje jednotné uplatňovanie spoločných pravidiel v oblasti udeľovania povolenia na výkon povolania prevádzkovateľa nákladnej alebo osobnej cestnej dopravy (ďalej len ‚povolanie prevádzkovateľa cestnej dopravy‘). Tieto spoločné pravidlá prispejú k dosiahnutiu vyššej úrovne odbornej kvalifikácie prevádzkovateľov cestnej dopravy, racionalizácii trhu a zlepšeniu kvality služby v záujme prevádzkovateľov cestnej dopravy, ich zákazníkov a celého hospodárstva, ako aj k väčšej bezpečnosti cestnej premávky. …

(2) Smernicou Rady 96/26/ES z 29. apríla 1996 o prístupe k povolaniu prevádzkovateľa cestnej nákladnej dopravy a prevádzkovateľa cestnej osobnej dopravy a o vzájomnom uznávaní diplomov, osvedčení a iných dokladov o formálnych kvalifikáciách s cieľom uľahčiť týmto prevádzkovateľom uplatňovanie slobody usadiť sa v oblasti vnútroštátnej a medzinárodnej dopravy [(Ú. v. ES L 124, 1996, s. 1; Mim. vyd. 06/002, s. 285)] sa zaviedli minimálne podmienky udeľovania povolenia na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy a vzájomného uznávania dokladov požadovaných na tento účel. Skúsenosť, hodnotenie vplyvu a rozličné prieskumy však ukazujú, že táto smernica sa v členských štátoch uplatňuje nejednotne. Tieto odlišnosti majú viaceré negatívne dôsledky, najmä narušenie hospodárskej súťaže, netransparentnosť trhu a nejednotnosť v monitorovaní, ako aj riziko, že podniky

zamestnávajúce zamestnancov s nízkou úrovňou odbornej kvalifikácie môžu zanedbávať alebo menej prísne dodržiavať pravidlá v oblasti bezpečnosti cestnej premávky a sociálneho zabezpečenia, čo môže poškodiť obraz o tomto odvetví.

…

(4) Je preto potrebné modernizovať platné pravidlá udeľovania povolenia na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy, aby sa zabezpečilo jednotnejšie a účinnejšie uplatňovanie týchto pravidiel. …“

4 Článok 1 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Týmto nariadením sa upravuje prístup k povolaniu prevádzkovateľa cestnej dopravy a jeho výkon.“

5 Článok 2 bod 5 uvedeného nariadenia definuje pojem „vedúci dopravy“ tak, že ním je „fyzická osoba, ktorú zamestnáva podnik, alebo v prípade, že tento podnik je fyzická osoba, táto osoba alebo ak to ustanovenia umožňujú, iná fyzická osoba určená týmto podnikom na základe zmluvy, ktorá skutočne a sústavne riadi dopravné činnosti tohto podniku“.

6 Článok 3 toho istého nariadenia s názvom „Požiadavky na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy“ v odseku 1 písm. b) stanovuje, že podniky, ktoré vykonávajú povolanie prevádzkovateľa cestnej dopravy, musia byť „bezúhonné“.

7 Podľa článku 6 nariadenia č. 1071/2009 s názvom „Podmienky týkajúce sa požiadavky bezúhonnosti“:

„1. S výhradou odseku 2 tohto článku členské štáty určia podmienky, ktoré majú podniky a vedúci dopravy spĺňať s cieľom vyhovieť požiadavke bezúhonnosti ustanovenej v článku 3 ods. 1 písm. b).

Pri určovaní, či podnik vyhovel tejto požiadavke, členské štáty posúdia konanie podniku, jeho vedúcich dopravy a všetkých ostatných príslušných osôb v súlade s rozhodnutím členského štátu. Všetky odkazy v tomto článku na rozsudok súdu, sankcie alebo porušenia podniku zahŕňajú rozsudky súdu, sankcie alebo porušenia samotného podniku, jeho vedúcich dopravy a všetkých ostatných príslušných osôb v súlade s rozhodnutím členského štátu.

Podmienky uvedené v prvom pododseku zahŕňajú aspoň to, že:

…

b) vedúci dopravy alebo dopravný podnik neboli v jednom ani vo viacerých členských štátoch odsúdení za závažný trestný čin ani sankcionovaní za závažné porušenie predpisov Spoločenstva najmä s ohľadom na:
   i) čas jazdy a odpočinku vodičov, pracovný čas a inštaláciu a používanie záznamových zariadení;

   …

2. Na účely odseku 1 tretieho pododseku písm. b):

a) Ak bol vedúci dopravy alebo dopravný podnik v jednom alebo vo viacerých členských štátoch odsúdený za závažný trestný čin alebo mu bola uložená sankcia za jeden z najzávažnejších porušení predpisov Spoločenstva stanovených v prílohe IV, príslušný orgán členského štátu usadenia príslušným spôsobom a včas začne a riadne uskutoční správne konanie a prípadne kontrolu v priestoroch dotknutého podniku.

Týmto postupom sa určí, či by vzhľadom na špecifické okolnosti strata bezúhonnosti nepredstavovala v tomto konkrétnom prípade neprimeranú tvrdosť. Všetky takéto zistenia musia byť riadne odôvodnené a opodstatnené.

Ak príslušný orgán zistí, že strata bezúhonnosti by predstavovala neprimeranú tvrdosť, môže vydať rozhodnutie, podľa ktorého zostáva bezúhonnosť nedotknutá. Dôvody sa v tom prípade zaznamenajú vo vnútroštátnom registri. Počet takýchto rozhodnutí sa uvedie v správe podľa článku 26 ods. 1.

Ak príslušný orgán nezistí, že strata bezúhonnosti by predstavovala neprimeranú tvrdosť, odsúdenie alebo sankcia povedú k strate bezúhonnosti;

…“

8 Článok 12 tohto nariadenia s názvom „Kontroly“ v odseku 1 stanovuje:

„Príslušné orgány dohliadajú na to, aby podniky, ktorým udelili povolenie na vykonávanie povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy, nepretržite spĺňali požiadavky ustanovené v článku 3. …“

9 Podľa článku 13 ods. 3 uvedeného nariadenia:

„Ak príslušný orgán zistí, že podnik už nespĺňa jednu alebo viaceré požiadavky ustanovené v článku 3, pozastaví alebo odníme povolenie na vykonávanie povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy v rámci lehôt uvedených v odseku 1 tohto článku.“

10 Článok 22 tohto istého nariadenia stanovuje:

„1. Členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách uplatniteľných v prípade porušenia ustanovení tohto nariadenia a prijmú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie ich vykonávania. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Členské štáty oznámia [Európskej] komisii tieto opatrenia najneskôr do 4. decembra 2011 a bezodkladne jej oznámia každú následnú zmenu a doplnenie, ktoré majú na ne vplyv. Členské štáty zabezpečia, aby sa všetky tieto opatrenia uplatňovali bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti alebo miesta usadenia podniku.

2. Sankcie uvedené v odseku 1 zahŕňajú najmä pozastavenie povolenia na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy, odňatie tohto povolenia a vyhlásenie o nespôsobilosti vedúceho dopravy.“

11 Príloha IV nariadenia č. 1071/2009 obsahuje zoznam, v ktorom sa uvádzajú „Najzávažnejšie porušenia na účely článku 6 ods. 2 písm. a)“ toho istého nariadenia.

Rakúske právo

12 Podľa § 9 ods. 2 poslednej vety Verwaltungsstrafgesetz (zákon o správnych deliktoch) z 31. januára 1991 (BGBl. 52/1991), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „VStG“), osoby oprávnené zastupovať spoločnosť voči tretím osobám môžu určiť ako zodpovedných zástupcov jednu alebo viacero osôb, ktoré nepatria do okruhu osôb oprávnených zastupovať ju voči tretím osobám, ktorým prináleží zodpovednosť za dodržiavanie správnych predpisov týkajúcich sa určitých priestorovo alebo vecne ohraničených oblastí podniku.

13 Podľa § 91 ods. 2 Gewerbeordnung (Živnostenský poriadok), z 18. marca 1994 (BGBl. 194/1994), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej, môže byť povolenie na výkon zárobkovej činnosti odobraté právnickej osobe, ktorá vykonáva podnikateľskú alebo živnostenskú činnosť, len vtedy, ak sa dôvody odňatia týkajú fyzickej osoby, ktorá vykonáva významný vplyv na vedenie obchodnej činnosti, a ak subjekt vykonávajúci zárobkovú činnosť neodvolal túto fyzickú osobu v lehote, ktorú jej na tento účel stanovil správny orgán.

14 Podľa § 5 ods. 2 Güterbeförderungsgesetz 1995 (zákon o preprave tovaru) z 31. augusta 1995 (BGBl. 593/1995), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej, okrem prípadov upravených v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009 nie je bezúhonnosť dopravného podniku preukázaná najmä vtedy, ak bol žiadateľ, držiteľ povolenia na výkon podnikateľskej činnosti alebo vedúci dopravy právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní viac ako troch mesiacov alebo na peňažný trest v trvaní viac ako 180 dní, alebo sa dopustil závažných porušení platných právnych predpisov v oblasti mzdových a pracovných podmienok dotknutého profesijného odvetvia alebo prepravy tovaru, najmä času jazdy a odpočinku vodičov.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 RE bola spoločnosťou H.Z. GmbH, podnikom cestnej dopravy vykonávajúcim svoju činnosť v oblasti medzinárodnej prepravy tovaru, vymenovaná za zodpovedného zástupcu v zmysle § 9 ods. 2 poslednej vety VStG. V tomto postavení RE prevzala zodpovednosť za dodržiavanie ustanovení Arbeitszeitgesetz (zákon o pracovnom čase, ďalej len „AZG“).

16 Rozhodnutím z 11. januára 2019 (ďalej len „sporné rozhodnutie“) správny orgán uložil RE ako zodpovednému zástupcovi H.Z. viacero pokút z dôvodu, že ustanovenia AZG v spojení na jednej strane s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 z 15. marca 2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85 (Ú. v. EÚ L 102, 2006, s. 1), zmenené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 165/2014 zo 4. februára 2014 (Ú. v. EÚ L 60, 2014, s. 1), a na druhej strane určité ustanovenia nariadenia č. 165/2014 boli porušené.

17 RE predovšetkým nenaplánovala pracovný čas S.R., jedného z vodičov, ktorých zamestnáva H.Z. tak, aby mu bolo umožnené dodržať hodiny denného času jazdy stanovené nariadením č. 561/2006, zmeneným nariadením č. 165/2014. RE ani nezabezpečila, aby S.R. dodržiaval povinnosti týkajúce sa používania tachografu stanovené nariadením č. 165/2014, najmä pokiaľ ide o povinnosť zapísať niektoré informácie na kartu vodiča prostredníctvom funkcie manuálneho zaznamenávania, pričom toto posledné uvedené porušenie predstavuje závažné porušenie v zmysle prílohy III smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/22/ES z 15. marca 2006

o minimálnych podmienkach vykonávania nariadení Rady (EHS) č. 3820/85 a (EHS) č. 3821/85 o právnych predpisoch v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, a ktorou sa zrušuje smernica Rady 88/599/EHS (Ú. v. EÚ L 102, 2006, s. 35).

18 V čase, keď došlo k inkriminovaným skutkom, H.Z. bola držiteľom licencie na medzinárodnú nákladnú dopravu. Jej konateľ v zmysle obchodného práva bol súčasne aj vedúcim dopravy. RE nebola ani vedúcim dopravy, ani splnomocneným zástupcom oprávneným zastupovať H.Z. voči tretím osobám. R.E. nemala ani významný vplyv na riadenie spoločnosti H.Z.

19 Okrem toho ku dňu začatia konania o správnom delikte, ktoré viedlo k prijatiu sporného rozhodnutia, register trestov RE obsahoval 113 právoplatných odsúdení, z ktorých aspoň 65 vyplývalo z porušení práva Únie, ktorých sa dopustila H.Z. vo svojom postavení podniku cestnej dopravy. Bezúhonnosť tejto spoločnosti ako podniku cestnej dopravy nebola nikdy preskúmaná z hľadiska týchto porušení.

20 Rozsudkom z 29. mája 2020 vnútroštátny súd Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Krajinský správny súd Dolné Rakúsko, Rakúsko) zrušil sporné rozhodnutie z dôvodu pochybností, ktoré mal v súvislosti so zlučiteľnosťou § 9 ods. 2 poslednej vety VStG s nariadením č. 1071/2009. Tento súd sa domnieval, že predmetné vnútroštátne ustanovenia nemôžu slúžiť ako právny základ pre sankcie uložené RE, pretože správne konanie, na konci ktorého boli tieto sankcie prijaté, neumožňuje dôjsť ku kontrole bezúhonnosti H.Z., a teda ani k prípadnému postihu H.Z. Podľa vnútroštátneho súdu v prípade uloženia sankcie RE nemôže byť za ten istý skutok sankcionovaná žiadna iná osoba.

21 Vnútroštátny súd predovšetkým najprv uviedol, že podľa článku 22 nariadenia č. 1071/2009 musia členské štáty prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sankcie za porušenia tohto nariadenia, medzi ktoré patrí odňatie povolenia na vykonávanie povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy v prípade straty bezúhonnosti stanovenej v článku 6 uvedeného nariadenia, boli účinné, primerané a odrádzajúce. Existencia sankcie za závažné porušenie pravidiel práva Únie týkajúcich sa času jazdy a odpočinku vodičov predstavuje jeden z prvkov umožňujúcich konštatovať stratu bezúhonnosti. Z toho vyplýva, že predmetné konanie o správnom delikte predstavuje „opatrenie“ v zmysle článku 22 nariadenia č. 1071/2009.

22 Uvedený súd ďalej uviedol, že zodpovedný zástupca v zmysle § 9 ods. 2 poslednej vety VStG nie je „príslušná osoba v súlade s rozhodnutím členského štátu“ v zmysle článku 6 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 1071/2009. Relevantné vnútroštátne ustanovenia na účely takéhoto určenia, konkrétne § 5 ods. 2 zákona o preprave tovaru v jeho znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej a § 91 ods. 2 živnostenského poriadku v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej, sa totiž týkajú len držiteľov povolenia na výkon podnikateľskej činnosti a osôb, ktoré majú významný vplyv na vedenie obchodnej činnosti, a to, pokiaľ ide o spoločnosť s ručením obmedzeným, akou je H.Z., konateľa v zmysle obchodného práva alebo väčšinového spoločníka spoločnosti. Podľa vyššie uvedených ustanovení vnútroštátneho práva sankcie uložené zodpovedným zástupcom v zmysle § 9 ods. 2 poslednej vety VStG z dôvodu závažných porušení ustanovení práva Únie týkajúcich sa času jazdy a odpočinku vodičov, ako sú porušenia vytýkané RE, nemôžu poškodiť bezúhonnosť dotknutého podniku cestnej dopravy a v dôsledku toho takéto sankcie nie sú zohľadnené pri posudzovaní bezúhonnosti tohto podniku, ani nevedú ku kontrole takejto bezúhonnosti.

23 Napokon sa vnútroštátny súd domnieval, že výsledok, ku ktorému vedie uplatnenie vnútroštátneho práva, je v rozpore s cieľom sledovaným článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009 a neumožňuje zabezpečiť, v rozpore s ustanoveniami článku 22 tohto nariadenia, odradzujúci účinok vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa kontroly bezúhonnosti dopravného podniku, ktorá súvisí s trestným konaním.

24 Tento súd sa v podstate domnieval, že vo veci, ktorú prejednáva, jediná možnosť zabezpečiť súlad konania o správnom delikte s právom Únie spočívala v tom, aby RE nebola uložená sankcia, ktorá by neumožnila dosiahnuť tento cieľ, a z tohto dôvodu ponechať neuplatnený § 9 ods. 2 VStG.

25 Rozsudkom z 21. júla 2021 Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd, Rakúsko) zrušil rozsudok Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Krajinský správny súd Dolné Rakúsko), pričom konštatoval, že vnútroštátny súd nemusel skúmať, či bola sankcia uložená RE tak, že vedie k záväznej kontrole bezúhonnosti podľa ustanovení nariadenia č. 1071/2009.

26 Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) najprv rozhodol, že posúdenie vnútroštátneho súdu, podľa ktorého, pokiaľ ide o porušenia ustanovení práva Únie týkajúcich sa času jazdy a času odpočinku vodičov, možno iba konateľa v zmysle obchodného práva, a nie zodpovedného zástupcu vymenovaného v súlade s § 9 ods. 2 VStG vyhlásiť za trestne zodpovedného, z nariadenia č. 1071/2009 nevyplýva. Podľa Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) v súvislosti s týmito porušeniami bolo potrebné vychádzať zo zásady trestnej zodpovednosti zamestnávateľa alebo zodpovedného zástupcu.

27 Tento súd ďalej rozhodol, že posúdenie Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Krajinský správny súd Dolné Rakúsko), podľa ktorého sankcionovanie len zodpovedného zástupcu neumožňuje odňať dotknutému podniku cestnej dopravy povolenie na vykonávanie povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy ako účinnú sankciu v zmysle článku 22 nariadenia č. 1071/2009, nie je na účely konania v prejednávanej veci relevantné, pretože toto konanie sa netýkalo takéhoto odňatia.

28 Napokon Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd) dodal, že článok 6 ods. 1 druhý pododsek nariadenia č. 1071/2009 nielenže nevylučuje, ale naopak, zdá sa, naznačuje, že v rámci takéhoto konania o odňatí treba zohľadniť aj sankcie uložené zodpovedným zástupcom ako „príslušným osobám v súlade s rozhodnutím členského štátu“, v prejednávanej veci prostredníctvom § 9 VStG.

29 Vnútroštátny súd, ktorému bola vec vrátená na rozhodnutie v konaní o správnom delikte v nadväznosti na zrušenie svojho rozsudku z 29. mája 2020 zo strany Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd), má stále rovnaké pochybnosti vyjadrené v tomto rozsudku, pokiaľ ide o zlučiteľnosť § 9 ods. 2 poslednej vety VStG s nariadením č. 1071/2009.

30 Za týchto podmienok Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Krajinský správny súd Dolné Rakúsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa právo Únie vykladať v tom zmysle, že je s ním zlučiteľné vnútroštátne ustanovenie, ktoré osobám, ktoré nesú trestnoprávnu zodpovednosť v súvislosti s dopravným podnikom, umožní preniesť svoju zodpovednosť za závažné porušenie predpisov Spoločenstva v oblasti času jazdy a odpočinku vodičov prostredníctvom vzájomnej dohody na fyzickú osobu, ak týmto prenesením nedôjde k preskúmaniu bezúhonnosti v zmysle nariadenia č. 1071/2009, ktoré je stanovené podľa vnútroštátnych ustanovení len pre prípad uloženia sankcie osobe, ktorá niesla túto trestnoprávnu zodpovednosť a ktorá ju preniesla?“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

31 Všetky dotknuté osoby, ktoré predložili Súdnemu dvoru písomné pripomienky, spochybňujú prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

32 V prvom rade všetky tieto dotknuté osoby tvrdia, že konanie o správnom delikte vo veci samej nie je konaním uvedeným v článku 6 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1071/2009, keďže jeho predmetom nie je kontrola bezúhonnosti H.Z., ale preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o uložení RE pokút za porušenia AZG. Výklad nariadenia č. 1071/2009, o ktorý žiada vnútroštátny súd, teda nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, alebo sa týka hypotetického problému.

33 Podľa RE hypotetická povaha otázky položenej vnútroštátnym súdom vyplýva aj zo skutočnosti, že porušenia, ktoré sú jej vytýkané, nepatria do zoznamu najzávažnejších porušení na účely článku 6 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1071/2009, ktoré sú uvedené v prílohe IV tohto nariadenia, takže podmienka, ktorej podlieha začatie vnútroštátnymi orgánmi konania umožňujúceho overiť, či strata bezúhonnosti predstavuje neprimerané opatrenie, stanovená v tomto ustanovení, v každom prípade zjavne chýba.

34 Rakúska vláda ďalej spochybňuje výklad vnútroštátneho práva podaný vnútroštátnym súdom, podľa ktorého zodpovední zástupcovia v zmysle § 9 ods. 2 poslednej vety VStG nepatria do kategórií osôb, ktorých správanie môže narušiť bezúhonnosť podniku. Tento výklad, na ktorom je založená prejudiciálna otázka, je v rozpore s judikatúrou Verwaltungsgerichtshof (Najvyšší správny súd), z ktorej vyplýva, že takíto zodpovední zástupcovia sú „príslušné osoby v súlade s rozhodnutím členského štátu“ v zmysle článku 6 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 1071/2009, a preto je nesprávny.

35 Komisia napokon poukazuje na nejednoznačnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania a nedodržanie požiadaviek týkajúcich sa obsahu takéhoto návrhu uvedených v článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

36 Treba pripomenúť, že v súlade ustálenou judikatúrou, v rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 267 ZFEÚ, prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor vo veci samej a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti prípadu posúdil tak nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania na účely prijatia svojho rozsudku, ako aj dôležitosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu právneho predpisu Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 31. januára 2023, Puig Gordi a i., C-158/21, EU:C:2023:57, bod 50 a citovaná judikatúra).

37 Pri týchto otázkach totiž platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodovať o prejudiciálnej otázke iba vtedy, ak najmä požiadavky na obsah návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvedené v článku 94 Rokovacieho poriadku nie sú splnené, pokiaľ je zjavné, že výklad alebo posúdenie platnosti predpisu Európskej únie, o ktoré žiada vnútroštátny súd, nemá žiadny vzťah k existencii alebo predmetu sporu vo veci samej, alebo pokiaľ ide o hypotetický problém [rozsudok z 22. septembra 2022, Vicente (Žaloba týkajúca sa zaplatenia odmeny advokáta), C-335/21, EU:C:2022:720, bod 46 a citovaná judikatúra].

38 Po prvé treba konštatovať, že vnútroštátny súd dostatočne jasne a presne uviedol skutkové a právne okolnosti charakterizujúce spor vo veci samej, pripomenuté v bodoch 15 až 29 tohto rozsudku, na ktorých je založená otázka položená Súdnemu dvoru, dôvody, ktoré ho viedli k otázke týkajúcej sa výkladu nariadenia č. 1071/2009, najmä, ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, článku 22 tohto nariadenia v spojení s jeho článkom 6 a súvislosti, ktorú stanovil medzi týmito ustanoveniami práva Únie a § 9 ods. 2 poslednou vetou VStG, ktorý sa uplatňuje na spor vo veci samej.

39 Návrh na začatie prejudiciálneho konania preto spĺňa požiadavky stanovené v článku 94 Rokovacieho poriadku.

40 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa hypotetickej povahy prejudiciálnej otázky a neexistencie vzťahu medzi výkladom článkov 6 a 22 nariadenia č. 1071/2009, o ktorý žiada vnútroštátny súd, a existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, treba v prvom rade uviesť, že článok 22 ods. 1 tohto nariadenia ukladá členským štátom povinnosť prijať opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby porušenia ustanovení uvedeného nariadenia boli sankcionované účinným, primeraným a odrádzajúcim spôsobom.

41 Ako však vyplýva z článku 1 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009 v spojení s jeho článkom 3 ods. 1, prístup podniku k povolaniu prevádzkovateľa cestnej dopravy a výkon tohto povolania týmto podnikom sú podmienené splnením viacerých požiadaviek, vrátane požiadavky bezúhonnosti podniku. Z toho vyplýva, že výkon tohto povolania podnikom, ktorý nespĺňa túto požiadavku, predstavuje porušenie nariadenia č. 1071/2009, ktoré musia členské štáty sankcionovať v súlade s článkom 22 tohto nariadenia.

42 Okrem toho, ako vyplýva z článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009, medzi skutočnosti, ktoré môžu poškodiť bezúhonnosť podniku a prípadne viesť k strate takejto bezúhonnosti, patria odsúdenia za závažné trestné činy a sankcie uložené za závažné porušenie predpisov práva Únie uvedených v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) nariadenia č. 1071/2009.

43 V dôsledku toho s cieľom zabezpečiť, aby bolo spochybnenie bezúhonnosti dopravného podniku, ktoré by mohlo vyplývať z nedodržiavania týmto podnikom týchto právnych predpisov Únie, sankcionované účinným, primeraným a odrádzajúcim spôsobom, a tak dodržať povinnosti, ktoré im vyplývajú z článku 6 ods. 1 a článku 22 nariadenia č. 1071/2009, členské štáty musia najmä zabezpečiť, aby boli závažné porušenia uvedených právnych predpisov Únie, ku ktorým došlo v rámci uvedeného podniku, stíhané a sankcionované tým, že na tento účel prijmú potrebné ustanovenia, akými sú najmä ustanovenia týkajúce sa trestnej zodpovednosti za uvedené porušenia.

44 Ustanovenie § 9 ods. 2 poslednej vety VStG, uplatniteľného na spor vo veci samej, je súčasťou takýchto ustanovení, keďže ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, na jednej strane tento paragraf oprávňuje podnik cestnej dopravy určiť osobu zodpovednú za dodržiavanie právnych predpisov Únie týkajúcich sa času jazdy a odpočinku vodičov zamestnaných týmto podnikom a na druhej strane takéto určenie má za následok prechod trestnej zodpovednosti za porušenia týchto právnych predpisov, ku ktorým došlo v rámci uvedenej spoločnosti, na takto určenú zodpovednú osobu.

45 V druhom rade, ako tiež vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, vnútroštátnemu súdu bola predložená žaloba týkajúca sa zákonnosti sporného rozhodnutia, v rámci ktorej podľa tohto súdu musí tento súd v súlade s vnútroštátnym právom preskúmať toto rozhodnutie

v celom rozsahu tak, že sa vyjadrí najmä k trestnosti konania vytýkaného žalobkyni vo veci samej. Zákonnosť sporného rozhodnutia tak závisí najmä od súladu uplatnenia § 9 ods. 2 poslednej vety VStG s článkom 22 nariadenia č. 1071/2009 v spojení s článkom 6 tohto nariadenia. Uplatnením § 9 ods. 2 poslednej vety VStG na spor vo veci samej totiž môže byť za porušenia, o ktoré ide vo veci samej, vyvodená trestnoprávna zodpovednosť iba voči žalobkyni vo veci samej, pretože vnútroštátne právo vylučuje, aby správanie tejto osoby mohlo byť zohľadnené pri určení, či dotknutá spoločnosť spĺňa požiadavku bezúhonnosti.

46 Preto uplatnenie § 9 ods. 2 poslednej vety VStG v danom prípade a domnievanie sa, že vznikla trestná zodpovednosť žalobkyne vo veci samej, môže mať vplyv na možnosť zohľadniť dotknuté porušenia na účely kontroly bezúhonnosti uvedenej spoločnosti, ktorej sa týka najmä článok 6 ods. 2 nariadenia č. 1071/2009, a rozhodnutie o prípadných sankciách týkajúcich sa neexistencie bezúhonnosti, ktorej sa týka najmä článok 22 tohto nariadenia.

47 V dôsledku toho nie je zjavné, že by výklad práva Únie požadovaný vnútroštátnym súdom nemal žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, alebo že by otázka položená vnútroštátnym súdom mala hypotetickú povahu.

48 V tejto súvislosti nie je relevantná okolnosť, ktorú uvádza RE, že skutky, ktoré sa jej vytýkajú vo veci samej, nie sú uvedené na zozname porušení vymenovaných v prílohe IV k nariadeniu č. 1071/2009, keďže ako vyplýva z bodov 40 až 46 tohto rozsudku, súvislosť medzi článkami 22 a 6 nariadenia č. 1071/2009 a § 9 ods. 2 poslednou vetou VStG, uplatniteľným na spor vo veci samej, nezávisí od skutočnosti, že porušenia, o ktoré ide vo veci samej, patria do uvedeného zoznamu.

49 Po tretie treba pripomenúť, že Súdny dvor má pri odpovedi na prejudiciálne otázky v rámci rozdelenia právomocí medzi súdmi Únie a vnútroštátnymi súdmi zohľadniť skutkový a právny rámec, do ktorého patria tieto prejudiciálne otázky, tak ako ho vymedzilo rozhodnutie vnútroštátneho súdu (rozsudok z 2. apríla 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, bod 21 a citovaná judikatúra). Súdnemu dvoru najmä neprináleží posudzovať výklad ustanovení vnútroštátneho práva ani rozhodnúť, či je výklad tohto práva zo strany vnútroštátneho súdu správny (rozsudok z 26. septembra 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 28 a citovaná judikatúra).

50 Z toho vyplýva, že Súdny dvor sa musí pridŕžať výkladu vnútroštátneho práva, ktorý podal vnútroštátny súd, pokiaľ ide o nezohľadnenie porušení, ktoré sa vytýkajú zodpovedným pracovníkom podľa § 9 ods. 2 poslednej vety VStG, na účely článku 6 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 1071/2009, na ktorom je založená otázka položená týmto súdom.

51 Tvrdenie rakúskej vlády týkajúce sa nesprávnosti takéhoto výkladu preto nemá vplyv na prípustnosť tejto otázky.

52 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O prejudiciálnej otázke

53 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 22 nariadenia č. 1071/2009 v spojení s článkom 6 ods. 1 tohto nariadenia vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej osoba, ktorá nesie trestnú zodpovednosť za porušenia, ktoré boli

spáchané v rámci podniku cestnej dopravy, a ktorej správanie sa zohľadňuje na účely posúdenia bezúhonnosti tohto podniku, môže určiť osobu zodpovednú za dodržiavanie ustanovení práva Únie týkajúcich sa času jazdy a odpočinku vodičov, a tak preniesť na poslednú uvedenú osobu trestnú zodpovednosť za porušenia týchto ustanovení práva Únie, ak vnútroštátne právo neumožňuje zohľadniť porušenia takto pripísané uvedenému zodpovednému zástupcovi na účely posúdenia, či dopravný podnik spĺňa požiadavku bezúhonnosti.

54 V prvom rade treba uviesť, že ako vyplýva z odôvodnení 1, 2 a 4 nariadenia č. 1071/2009, cieľom tohto nariadenia je modernizovať pravidlá upravujúce prístup k povolaniu prevádzkovateľa cestnej dopravy s cieľom zabezpečiť jednotnejšie a účinnejšie uplatňovanie týchto pravidiel v členských štátoch na účel dosiahnutia vyššej úrovne odbornej kvalifikácie prevádzkovateľov cestnej dopravy, racionalizovať trh, zlepšiť kvalitu služieb v záujme prevádzkovateľov cestnej dopravy, ich zákazníkov a celého hospodárstva, ako aj zlepšiť bezpečnosť cestnej premávky.

55 Medzi požiadavkami vyžadovanými na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy uvedenými v článku 3 nariadenia č. 1071/2009 sa nachádza požiadavka bezúhonnosti, ktorej podmienky sú spresnené v článku 6 tohto nariadenia.

56 V tejto súvislosti na jednej strane z článku 6 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 1071/2009 vyplýva, že je na členských štátoch, aby stanovili podmienky, ktoré musia podniky spĺňať, aby splnili požiadavku bezúhonnosti. Normotvorca Únie však v článku 6 ods. 1 treťom pododseku tohto nariadenia stanovil minimálne podmienky, ktoré musí táto požiadavka zahŕňať, medzi ktorými sa v písmene b) tohto ustanovenia uvádza neexistencia odsúdení za závažný trestný čin ani sankcií uložených podniku alebo vedúcemu dopravy za závažné porušenie právnych predpisov Únie vymenovaných v tomto bode, ako sú pravidlá týkajúce sa času jazdy a času odpočinku vodičov.

57 Na druhej strane v súlade s článkom 6 ods. 1 druhým pododsekom nariadenia č. 1071/2009 musia členské štáty pri určovaní, či podnik spĺňa požiadavku bezúhonnosti, zohľadniť konanie podniku, jeho vedúcich dopravy a všetkých ostatných príslušných osôb v súlade s rozhodnutím uvedených členských štátov. Toto ustanovenie tiež spresňuje, že všetky odkazy v tomto článku 6 na rozsudok súdu, sankcie alebo porušenia podniku zahŕňajú rozsudky súdu, sankcie alebo porušenia samotného podniku, jeho vedúcich dopravy a všetkých ostatných príslušných osôb v súlade s rozhodnutím členského štátu.

58 Z toho vyplýva, že dodržiavanie právnych predpisov uvedených v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) nariadenia č. 1071/2009 podnikom cestnej dopravy pri výkone jeho dopravných činností je jednou z podmienok, ktoré musí splniť, aby splnil požiadavku bezúhonnosti.

59 Cieľom tejto požiadavky je teda predísť tomu, aby podniky cestnej dopravy, ktoré nedbajú na pravidlá bezpečnosti cestnej premávky a spoločenské pravidlá, pôsobili na vnútornom trhu, čím by bol ohrozený cieľ sledovaný nariadením č. 1071/2009, ako je uvedený v bode 54 tohto rozsudku.

60 Bezúhonnosť podniku cestnej dopravy závisí okrem iného od toho, či nedošlo k odsúdeniu za závažné trestné činy alebo k sankcionovaniu jeho vedúcich dopravy za závažné porušenie predpisov práva Únie uvedených v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) nariadenia č. 1071/2009.

61 Táto podmienka zodpovedá tak účelu sledovanému požiadavkou bezúhonnosti, ako aj cieľu sledovanému týmto nariadením, keďže jej cieľom je najmä zabrániť tomu, aby riadenie činnosti týchto podnikov, najmä oblastí činností, na ktoré sa vzťahujú uvedené právne predpisy Únie, patrilo osobám, ktoré boli takto odsúdené za závažné trestné činy alebo takto sankcionované, aby sa znížilo riziko, že dopravné podniky zanedbávajúce povinnosti v zmysle uvedenom v bode 59 tohto rozsudku budú vykonávať toto povolanie.

62 Bezúhonnosť podniku cestnej dopravy napokon závisí aj od toho, či nedošlo k odsúdeniu za závažné trestné činy alebo sankcionovaniu akejkoľvek inej dotknutej osoby, ktoré by členské štáty mohli určiť za závažné porušenie právnych predpisov Únie vymenovaných v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) nariadenia č. 1071/2009.

63 Pojem „príslušné osoby“, ktoré môže určiť členský štát, ktorý sa nachádza v článku 6 ods. 1 druhom pododseku nariadenia č. 1071/2009, nie je v tomto nariadení definovaný ani nepriamo odkazom na vnútroštátne právne poriadky členských štátov. Uvedený pojem teda treba považovať za autonómny pojem práva Únie, ktorý sa má na jej území vykladať jednotne, s prihliadnutím nielen na znenie uvedeného ustanovenia, ale aj jeho kontext, do ktorého patrí, a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 22. decembra 2022, EUROAPTIEKA, C-530/20, EU:C:2022:1014, bod 31 a citovaná judikatúra).

64 V tejto súvislosti zo samotného znenia a systematiky článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009 vyplýva, že „príslušné osoby“ v zmysle druhého pododseku tohto ustanovenia patria do kategórií osôb, ktorých správanie sa musí zohľadniť na účely posúdenia, či dopravný podnik spĺňa požiadavku bezúhonnosti stanovenú v článku 3 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia. V dôsledku toho ich odsúdenia za závažné trestné činy a uloženie im sankcií za závažné porušenia predpisov Únie uvedené v článku 6 ods. 1 treťom pododseku uvedeného nariadenia, môžu mať za následok narušenie bezúhonnosti uvedeného podniku, rovnako ako odsúdenia za závažné trestné činy vynesené voči samotnému podniku, alebo voči jeho vedúcim dopravy a uloženie sankcií týmto osobám za tieto porušenia.

65 Vzhľadom na cieľ sledovaný požiadavkou bezúhonnosti, ako bol uvedený v bodoch 59 a 61 tohto rozsudku, treba konštatovať, že pod pojem „príslušná osoba“ v zmysle článku 6 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 1071/2009 patria iné osoby než vedúci dopravy, ktoré nesú zodpovednosť za riadenie oblastí činností, na ktoré sa vzťahujú právne predpisy Únie uvedené v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) tohto nariadenia a ktoré v dôsledku toho musia zabezpečiť dodržiavanie týchto právnych predpisov pri výkone týchto oblastí činností a založiť ich trestnú zodpovednosť v prípade porušení uvedených právnych predpisov.

66 Preto ak členský štát podľa vnútroštátnej právnej úpravy, akou je § 9 ods. 2 VStG, udelí podnikom cestnej dopravy možnosť určiť iné osoby než vedúcich dopravy za zástupcov zodpovedných za riadenie oblastí činností uvedených v predchádzajúcom bode, treba sa domnievať, že tento členský štát takýmto postupom určil takúto kategóriu zodpovedných zástupcov za „príslušné osoby“ na účely článku 6 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 1071/2009, ktorých konanie sa musí zohľadniť na účely posúdenia bezúhonnosti uvedených podnikov.

67 V druhom rade, ako bolo uvedené v bodoch 40 a 41 tohto rozsudku, článok 22 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009 ukladá členským štátom povinnosť prijať opatrenia potrebné na účinné, odrádzajúce a primerané sankcionovanie podnikov cestnej dopravy, ktoré nespĺňajú požiadavku bezúhonnosti.

68 Medzi tieto sankcie patrí najmä, ako vyplýva z odseku 2 tohto článku 22, pozastavenie platnosti povolenia na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy, odňatie tohto povolenia a vyhlásenie o nespôsobilosti vedúcich dopravy.

69 Keďže bezúhonnosť dopravných podnikov závisí najmä od toho, že nedošlo k odsúdeniu v trestnom konaní alebo k uloženiu sankcií za nedodržanie právnych predpisov uvedených v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) nariadenia č. 1071/2009 pri výkone ich dopravných činností, s cieľom dodržať ustanovenia článku 22 uvedeného nariadenia, členské štáty musia najmä zabezpečiť, aby trestná zodpovednosť za závažné porušenia týchto predpisov, ktorých sa dopustil takýto podnik, bola stanovená takým spôsobom, aby nebránila účinnému, odrádzajúcemu a primeranému sankcionovaniu straty bezúhonnosti, ktorá by mohla vyplynúť zo spáchania uvedených porušení.

70 Zdá sa však, že vnútroštátna právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, umožňuje podniku cestnej dopravy určiť osobu zodpovednú za dodržiavanie právnych predpisov Únie uvedených v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) nariadenia č. 1071/2009, že toto určenie má za následok prenesenie trestnej zodpovednosti za porušenia týchto právnych predpisov práva Únie, ku ktorým došlo pri výkone činností cestnej dopravy tohto podniku, na túto osobu, a že vnútroštátne právo bráni tomu, aby sa na účely posúdenia, či uvedený podnik spĺňa požiadavku bezúhonnosti stanovenú v článku 3 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1071/2009, zohľadnilo správanie takto určenej osoby.

71 V dôsledku toho závažné porušenia uvedených právnych predpisov, ku ktorým došlo v rámci uvedeného podniku po takomto určení, nemôžu mať za následok poškodiť bezúhonnosť dotknutého podniku.

72 Hoci totiž takto určená osoba nesie zodpovednosť za riadenie oblastí činností, na ktoré sa vzťahujú rovnaké právne predpisy, a teda patrí do kategórie „príslušných osôb v súlade s rozhodnutím členského štátu“ v zmysle článku 6 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 1071/2009, uložené závažné odsúdenia a sankcie uložené za tieto porušenia nebudú nikdy viesť ku konaniu o kontrole bezúhonnosti dotknutého podniku, podľa článku 6 tohto nariadenia, ani sa nezohľadnia pri kontrolách, ktoré sú príslušné orgány povinné vykonať v súlade s článkom 12 uvedeného nariadenia s cieľom overiť, či podniky s povolením vykonávať povolanie prevádzkovateľa cestnej dopravy naďalej spĺňajú požiadavky stanovené v článku 3 toho istého nariadenia.

73 Spáchanie takýchto porušení tak bez ohľadu na ich počet a ich závažnosť nikdy nepovedie k strate takejto bezúhonnosti a v dôsledku toho k odňatiu alebo pozastaveniu platnosti povolenia na výkon povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy.

74 V dôsledku toho vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, bráni v rozpore s článkom 22 nariadenia č. 1071/2009 spochybneniu bezúhonnosti podnikov cestnej dopravy a uloženiu sankcií voči nim, hoci sa osoby, ktoré treba vo vzťahu k týmto podnikom považovať za „príslušné osoby“ v zmysle článku 6 ods. 1 druhého pododseku tohto nariadenia, dopustili závažného porušenia právnych predpisov Únie uvedených v článku 6 ods. 1 treťom pododseku písm. b) uvedeného nariadenia.

75 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 22 nariadenia č. 1071/2009 v spojení s článkom 6 ods. 1 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej osoba, ktorá nesie trestnú

zodpovednosť za porušenia, ktoré boli spáchané v rámci podniku cestnej dopravy, a ktorej správanie sa zohľadňuje na účely posúdenia bezúhonnosti tohto podniku, môže určiť osobu zodpovednú za dodržiavanie ustanovení práva Únie týkajúcich sa času jazdy a odpočinku vodičov, a tak preniesť na poslednú uvedenú osobu trestnú zodpovednosť za porušenia týchto ustanovení práva Únie, ak vnútroštátne právo neumožňuje zohľadniť porušenia takto pripísané uvedenému zodpovednému zástupcovi na účely posúdenia, či uvedený podnik spĺňa požiadavku bezúhonnosti.

O trovách

76 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 22 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009 z 21. októbra 2009, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá týkajúce sa podmienok, ktoré je potrebné dodržiavať pri výkone povolania prevádzkovateľa cestnej dopravy, a ktorým sa zrušuje smernica Rady 96/26/ES, zmeneného nariadením Rady (EÚ) č. 517/2013 z 13. mája 2013, v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1071/2009 v znení zmien

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej osoba, ktorá nesie trestnú zodpovednosť za porušenia, ktoré boli spáchané v rámci podniku cestnej dopravy, a ktorej správanie sa zohľadňuje na účely posúdenia bezúhonnosti tohto podniku, môže určiť osobu zodpovednú za dodržiavanie ustanovení práva Únie týkajúcich sa času jazdy a odpočinku vodičov, a tak preniesť na poslednú uvedenú osobu trestnú zodpovednosť za porušenia týchto ustanovení práva Únie, ak vnútroštátne právo neumožňuje zohľadniť porušenia takto pripísané uvedenému zodpovednému zástupcovi na účely posúdenia, či uvedený podnik spĺňa požiadavku bezúhonnosti.

Podpisy